

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ «ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ»

Δεκέμβρης 2012

· Εισήγηση της Αντωνίας Βαφειάδου - Αθανασοπούλου

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Για μας τους εργαζόμενους ο δρόμος ποτέ δεν ήταν στρωμένος με ροδοπέταλα. Κι ό,τι είχαμε κερδίσει το οφείλαμε στη δουλειά και στους αγώνες μας. Σήμερα ωστόσο, στην εποχή μιας από τις μεγαλύτερες κρίσεις του καπιταλισμού, κάτω από τις εντολές της τρόικας που μας έχει έρθει απέξω και της άλλης που 'χει καθίσει στο σβέρκο μας από μέσα, κάθε καινούργια μέρα ξημερώνει όλο και πιο δύσκολη από την προηγούμενη. Το μέλλον των παιδιών μας μοιάζει σκοτεινό και αδιέξοδο, χειρότερο από αυτά που έζησαν και που είχαν κατακτήσει οι μανάδες και οι πατεράδες τους. Και κάθε μέρα μας καλούν να σκύψουμε το κεφάλι, να δεχτούμε κάθε θυσία που θα μας ζητήσουν, γιατί αν δεν το κάνουμε, λέει, θα μας διώξουν από το ευρώ και την Ε.Ε. και τότε θα 'ρθει η συντέλεια του κόσμου, ενώ μόνο η παραμονή μας σ' αυτά μπορεί να είναι η σωτηρία μας.

Τι είναι όμως και πώς έχει λειτουργήσει ως τώρα, η λεγόμενη Ε.Ε. και το ενιαίο νόμισμα; Και ποιόν έχει ωφελήσει;

Τα ίδια τα γεγονότα δείχνουν ότι η ένωση αυτή δεν ήταν η ένωση της Ευρώπης του διαφωτισμού και των εργατικών κινημάτων, αλλά η **ανασυγκρότηση** του ιμπεριαλισμού και των μονοπωλίων, ύστερα από δύο καταστροφικούς πολέμους, με τη στήριξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε μία πρώτη φάση, απέναντι στο αντίπαλο δέος του σοσιαλιστικού στρατοπέδου της εποχής.

Στο ίδιο το εσωτερικό της η ΕΟΚ, όπως αυτή ονομάστηκε αρχικά, θεμελιακή αρχή δεν ήταν η ισότιμη κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη και ευημερία, η αλληλεγγύη και συναδέλφωση

των λαών, αλλά οι λεγόμενες «4 ελευθερίες» της διακίνηση αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίων και ανθρωπίνων πόρων, με στόχο την ενίσχυση των μονοπωλιακών ενώσεων και το μέγιστο κέρδος.

Μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, αλλά και με το βάθεμα της κρίσης του καπιταλισμού και την κλιμάκωση των διεθνών ανταγωνισμών, η συνθήκη του Μάαστριχτ χάραξε το δρόμο για την παραπέρα ενοποίηση με αυστηρά μέτρα λιτότητας για τον περιορισμό των ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους, αλλά και την ενίσχυση του ρόλου του χρηματοπιστωτικού συστήματος, στην πορεία προς τη συγκρότηση της Ε.Ε.

Η εισαγωγή του ευρώ, ενός τεχνητού ενιαίου νομίσματος με μίαν ισοτιμία κατώτερη από αυτήν που θα επέβαλλε η οικονομική ισχύς και η ανταγωνιστικότητα των χωρών του βορρά, αλλά και πολύ ανώτερη από την ανταγωνιστικότητα των χωρών του νότου, αντί να μειώσει, όξυνε τις ενδοευρωπαϊκές αντιθέσεις, διευκόλυνε τις εξαγωγές των ισχυρών και εμπόδισε τις εξαγωγές των πιο αδυνάτων. Είχε ως αποτέλεσμα τα πλεονάσματα του βορρά και τη διόγκωση των ελλειμμάτων των χωρών του νότου. Αντί για τον περιορισμό, οδήγησε στην κλιμάκωση της κερδοσκοπίας του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Όξυνε τις αντιθέσεις ανάμεσα στη Γερμανία, τη Γαλλία, τη Μ. Βρετανία, αλλά και απέναντι στις υπερχρεωμένες χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας. Είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός ανεξέλεγκτου χρέους 5 φορές μεγαλύτερου από το ευρωπαϊκό ΑΕΠ, με συνέπεια την ύφεση και τη στασιμότητα σ' ολόκληρη την ευρωπαϊκή ήπειρο, αλλά και την ολομέτωπη επίθεση ενάντια στις κατακτήσεις και τα δικαιώματα της εργατικής τάξης και ιδιαίτερα ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς της ευρωπαϊκής περιφέρειας.

Μια επίθεση που δεν περιορίζεται στη ραγδαία χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων, αλλά συνοδεύεται από την ανατροπή πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών, αναβίωση φασιστικών και ρατσιστικών ρευμάτων, αναζήτηση της ηγεμονίας από τη μία ή την άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη με επικεφαλής τη Γερμανία, ανατροπή κάθε έννοιας λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, ιδιαίτερα για τις χώρες και τους λαούς της νότιας Ευρώπης.

Επαληθεύτηκε έτσι από την ίδια την ιστορία και τη ζωή, η διαπίστωση του Λένιν, ότι οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης στο έδαφος του καπιταλισμού, είτε θα είναι αντιδραστικές, είτε δεν θα υπάρξουν.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Όταν για πρώτη φορά στη δεκαετία του '60 είχε επιχειρηθεί η σύνδεση της Ελλάδας με την Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση, η ελληνική αριστερά είχε καταγγείλει την ΕΟΚ ως «Λάκκο των Λεόντων».

Ωστόσο αργότερα, μετά τη χούντα και την αμερικανοκρατία και μπρος στην ακατάσχετη υποσχεσιολογία της αστικής τάξης ότι θα διασφαλιζόταν έτσι δημοκρατία και ειρήνη, ότι θα άνοιγε μπροστά μας μια αγορά 300 εκατομμυρίων και ότι στην «ισχυρή Ελλάδα» της ΕΕ θα τρώγαμε με «χρυσά κουτάλια», επικράτησε σύγχυση και παραπλάνηση, όχι μονάχα ανάμεσα στο λαό, αλλά και σε μεγάλα τμήματα της ρεφορμιστικής αριστεράς. Ξεχάστηκε έτσι το λαϊκό απόφθεγμα «όπου ακούς πολλά κεράσια, κράτα μικρό καλάθι»...

Πράγμα που θα άρχιζε να επιβεβαιώνεται από την πρώτη κιόλας στιγμή της ένταξής μας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα το 1981. Γιατί η είσοδος της Ελλάδας στην αρένα της ευρωπαϊκής αγοράς, με όλο και λιγότερα μέτρα προστασίας απέναντι στις ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές μονοπωλιακές ενώσεις, αντί για την αύξηση του ποσοστού μεταβολής του εθνικού προϊόντος, έφερε την απότομη μείωση από το 4,5% (ποσοστό αύξησης) της προηγούμενης περιόδου στο 0,7% στα πρώτα κιόλας χρόνια της πλήρους ένταξης.

Αντί για ενίσχυση εξαγωγών προϊόντων, είχαμε διαρκή συρρίκνωση. Το '81 οι εξαγωγές ισοδυναμούσαν με το 91.9% των εισαγωγών, ενώ το 2008 (προ κρίσης) είχαν πέσει στο 20-30% των εισαγωγών.

Την εποχή της ένταξής της στην Ε.Ε. η Ελλάδα ήταν χώρα εξαγωγική σε αγροτικά προϊόντα, ενώ σήμερα ο μισός αγροτικός πληθυσμός έχει εγκαταλείψει την αγροτική παραγωγή, το αγροτικό προϊόν από 15% του ΑΕΠ που ήταν στα τέλη της δεκαετίας του '70, έχει πέσει γύρω στο 3% στις μέρες μας και η Ελλάδα εισάγει πια τα 2/3 των αγροτικών προϊόντων που καταναλώνει, ακόμη και ελιές και λάδι από την Ιταλία, αχλάδια από την Αργεντινή, σκόρδα από την Κίνα, πατάτες από Κύπρο και Αίγυπτο και βάλτε ακόμα ό, τι περνάει από το μυαλό σας για να έχουμε να τρώμε.

Χωρίς να είμαστε ποτέ αναπτυγμένη βιομηχανική χώρα, υπήρχαν ωστόσο ορισμένες επιχειρήσεις «βαριάς» βιομηχανίας και αρκετά ανεπτυγμένη «ελαφριά» βιομηχανία. Με την

άρση της δασμολογικής προστασίας, ολόκληροι τομείς άρχισαν να γίνονται προβληματικοί. Παρά τις σκανδαλώδεις επιδοτήσεις και δανειοδοτήσεις με τον Οργανισμό Αποκατάστασης Προβληματικών Επιχειρήσεων, τα περισσότερα μεγάλα εργοστάσια, του Μποδοσάκη, της Πειραιϊκής-Πατραϊκής, η Πυρκάλ, η καπνοβιομηχανία Κεράνη, ο Κατσάμπας, ο Λαναράς, η σωληνουργεία Κορίνθου, έκλεισαν, ενώ η ναυπηγική βιομηχανία βρίσκεται και αυτή στα τελευταία της.

Εκατοντάδες επιχειρήσεις με τις επιδοτήσεις και τα απλήρωτα δάνεια στα ταμεία τους μετανάστευσαν στα Βαλκάνια με τους ακόμα πιο χαμηλούς μισθούς, αφήνοντας άνεργους χιλιάδες βιομηχανικούς εργάτες. Από το 34% του ΑΕΠ που συνέβαλε πριν από την ένταξη η βιομηχανία στη χώρα, έχει πέσει σήμερα στο 19%, ενώ αν αφαιρεθούν οι κατασκευές που είχαν θησαυρίσει ένα διάστημα με τα μεγάλα έργα και τα διόδια, η συνολική παραγωγή μόλις και μετά βίας πλησιάζει το 12% του συνολικού προϊόντος.

Την κατάρρευση αυτή, των κατεξοχήν παραγωγικών τομέων της γεωργίας και βιομηχανίας, που από το 48% του ΑΕΠ έπεσαν στο 23%, κανένας άλλος τομέας δεν κατόρθωσε να την αναπληρώσει.

Η υπερδιόγκωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος με τα κάθε είδους δάνεια απέναντι σε επιχειρήσεις και ιδιώτες, με την ακατάσχετη τοκογλυφία και τον τζόγο στα χρηματιστήρια, οδήγησαν σε μια τεράστια φούσκα, που ενώ από τη μία μεριά έδινε την δυνατότητα παράνομης μεταφοράς στο εξωτερικό 600 δις ευρώ μαύρου χρήματος από αυτούς που την αξιοποιούσαν, από την άλλη οδηγούσε το τραπεζικό σύστημα στη χρεοκοπία εξαρτώντας τη διάσωσή του από κρατικές επιδοτήσεις, λεηλασία των ασφαλιστικών ταμείων και αφαιμάξη των φορολογουμένων.

Αλλά και το εφοπλιστικό κεφάλαιο που εισέρρευσε με την ένταξη της χώρας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα και είχε εξασφαλίσει σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές, όσο περνούσε ο καιρός κατέφευγε όλο και περισσότερο σε ξένους κακοπληρωμένους ναυτεργάτες, βυθίζοντας στην ανεργία τους Έλληνες ναυτικούς, και επέλεγε για την επισκευή των πλοίων, ναυπηγεία της Άπω Ανατολής.

Υποτίθεται ότι η ευρωπαϊκή αλληλεγγύη με τις επιδοτήσεις και τις ενισχύσεις της, θα μας άνοιγε το δρόμο για την ανάπτυξη και την πρόοδο. Η πραγματικότητα όμως είναι ότι η Κοιν

ή
A

γροτική

Π
ολιτική με τις ενισχύσεις των μεγαλοαγροτών, με τις αποσύρσεις και τις ποσοστώσεις, ήταν απόλυτα συνυπεύθυνη για τη διάλυση της αγροτικής οικονομίας. Τα Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα, τα Κοινοτικά Πλαίσια Στήριξης και τα ΕΣΠΑ κατευθύνονταν σε συγκοινωνιακούς άξονες και εμπορικούς δρόμους, σύμφωνα με τα συμφέροντα των πολυεθνικών και των τεχνικών εταιρειών στην περιοχή.

Η εισροή κεφαλαίων από την Ε.Ε. υπολογίζεται γύρω στα 43 δις, την ώρα που εμείς μέχρι το 2009 είχαμε δαπανήσει για εισαγωγές προϊόντων από δυτικοευρωπαϊκές πολυεθνικές 254 δις. Δηλαδή για κάθε 1 ευρώ που μας προσέφεραν, εμείς τους επιστρέφαμε 6.

Να πού οφείλεται το υπέρογκο χρέος του 120% του ΑΕΠ που αποκαλύφθηκε με το ξέσπασμα της κρίσης από το 2008 και μετά. Λεφτά που δεν τα φάγαμε όλοι μαζί, αλλά που πήγαν στις τσέπες των κάθε λογής εκμεταλλευτών του λαού και κερδοσκόπων. Ένα χρέος που οφείλεται στη λεηλασία των παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας και την υπερεκμετάλλευση του λαού.

Ένα χρέος που όλοι το θεωρούν μη βιώσιμο, χρέος απεχθές και παράνομο.

Τα αλληπάλληλα **μνημόνια** που μας έχουν επιβάλει, είχαν ως αποτέλεσμα την παραπέρα οικονομική κατάρρευση, με συνέχιση της ύφεσης επί 5 ολόκληρα χρόνια και διόγκωση του χρέους από το 120% στο 190% (!!!)

Όλα, μα όλα όσα προβλέπουν και επιβάλλουν, αυξομειώσεις των επιτοκίων και επιμηκύνσεις για την αποπληρωμή του, δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, αφού ακόμα και ύστερα από μια δεκαετία, αυτό θα βρίσκεται πάνω και από το επίπεδο που αποκαλύφθηκε το 2009.

Ωστόσο, τη Μέρκελ και την παρέα της -την ιμπεριαλιστική Ε.Ε. και την ΕΚΤ- αυτό που τους ενδιαφέρει δεν είναι η έξοδος της χώρας από την κρίση και η οικονομική της ανάπτυξη, η οποία είναι το μόνο που θα μπορούσε να αντιμετωπίσει, (ακόμα κι αν αναγνωριζόταν ως νόμιμη) την υπερχρέωση. Αυτό που επιδιώκουν είναι η παραπέρα συντριβή μισθών και μεροκάματων, παρά τη μείωση κατά 50% που έχει υποστεί η αγοραστική τους δύναμη τα

τελευταία χρόνια. Είναι ακόμα η αξιοποίηση γι' αυτό το σκοπό της μαζικής ανεργίας που έχει ξεπεράσει το 1.500.000· η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και κάθε συνδικαλιστικού δικαιώματος, με τον κυβερνητικό προσδιορισμό των μισθών· η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης· η κατάργηση των δώρων και των οικογενειακών επιδομάτων· η μείωση των εφάπαξ· τα νέα χαράτσια στα καύσιμα, στα σπίτια, στην υγεία, στην παιδεία· η απελευθέρωση των απολύσεων.

Οι μεθοδεύσεις και οι εκβιασμοί τους έχουν στόχο το ολοκληρωτικό ξεπούλημα κάθε δημόσιας περιουσίας, της γης, του νερού, του ήλιου, του αέρα, των νησιών, των λιμανιών και των αεροδρομίων· την εκχώρηση κάθε έννοιας ανεξαρτησίας και λαϊκής κυριαρχίας απέναντι στις νέες δυνάμεις κατοχής του ΔΝΤ, της ΕΚΤ και της ΕΕ, της «ομάδας κρούσης» και των «επιτηρητών» τους σε όλα τα κέντρα αποφάσεων, για τη μετατροπή ολόκληρης της χώρας σε **Ειδική Οικονομική Ζώνη**, με σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές και δωρεάν υποδομές για τους επενδυτές· με την κατάργηση κάθε εργατικού δικαιώματος και μισθούς πείνας στην υπηρεσία της αυξημένης κερδοσκοπίας και ανταγωνιστικότητας των πολυεθνικών στις συνθήκες της κρίσης.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Η λεγόμενη **τοπική αυτοδιοίκηση**, σε όλη τη μεταπολεμική αλλά και μεταχουντική περίοδο, ποτέ δεν ήταν πραγματικά τοπική, ούτε αυτοδιοίκηση. Πάντα ήταν υποταγμένη στις αποφάσεις του κεντρικού κράτους και των κυρίαρχων επιδιώξεων του κεφαλαίου.

Σε αντίθεση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπου η πολιτική των κοινωνικών παροχών και της οικονομικής διαχείρισης περνούσε σε μεγάλο βαθμό μέσα από τους δήμους με έσοδα και δαπάνες που κινούνταν από το 30% του ΑΕΠ στις σκανδιναβικές χώρες μέχρι το 10% στη κεντρική Ευρώπη, οι αυτοδιοίκητες δαπάνες στην Ελλάδα περιορίζονταν από το 3% και κάτω.

Αντίστοιχα, το χρέος των ελληνικών δήμων που προσπαθούν σήμερα να τους εμφανίσουν σαν τους υπ' αριθμόν 1 μπαταχτσήδες, δεν αποτελούσε το 2011 παρά το 0,9% του συνολικού δημόσιου χρέους, την ώρα που το χρέος των δήμων στη δυτική Ευρώπη ξεπερνά το 10% του συνολικού δημόσιου χρέους.

Η **επίθεση** που έχει εξαπολυθεί σήμερα, μετά το ξέσπασμα της κρίσης και με την πολιτική των μνημονίων, απέναντι στους **πόρους** και τα όποια υπολείμματα **αυτονομία** **ς** **των** δήμων, δεν αφορά την Τ.Α. και μόνο, αλλά το **σύνολο** των κοινωνικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων της κοινωνίας.

Τομή και αφετηρία αυτής της εξέλιξης ήταν το πρόγραμμα **Καλλικράτης**, που επέβαλε πραξικοπηματικά και από τα πάνω -εγκαινιάζοντας μια νέα φάση διαρκούς παραβίασης της συνταγματικά κατοχυρωμένης διοικητικής και οικονομικής αυτοτέλειας του θεσμού- τη μείωση των δήμων από 1.034 σε 325. Ταυτόχρονα περικόπηκαν κατά 60% οι επιχορηγήσεις από τον κρατικό προϋπολογισμό μέσα στην τριετία 2009-2012.

Με την ακόμα μεγαλύτερη περικοπή κατά 1 δις 700 εκατομμύρια της κρατικής δαπάνης για τους δήμους, που προβλέπεται από τον προϋπολογισμό του 2013, η οικονομική τους κατάσταση αποκτά εφιαλτικές διαστάσεις.

Σ' αυτούς τους εξουθενωμένους οικονομικά δήμους είναι που έχουν ανατεθεί σήμερα 200 νέες αρμοδιότητες για να ξεφορτωθεί το κεντρικό κράτος ένα μέρος από τις κοινωνικές του υποχρεώσεις, στους τομείς της υγείας, της παιδείας, του περιβάλλοντος, της διαχείρισης των απορριμμάτων, των μεταφορών, για να περάσουν όλοι αυτοί οι τομείς στα χέρια των κάθε λογής κερδοσκόπων με επικεφαλής τον κ. Φούχτελ και τους επιχειρηματικούς ομίλους του, μέσα από τις λεγόμενες Συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού τομέα, τα διαβόητα ΣΔΙΤ, καθώς και με τη θεσμοθέτηση του ψευδώνυμου «Παρατηρητήριου Οικονομικής Αυτοτέλειας των Οργανισμών της Τ.Α.» που θα αποφασίζει και θα επιβάλλει όλο και νέους τοπικούς φόρους σε βάρος των δημοτών.

Και όλα αυτά την ώρα που χιλιάδες εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι και μερικές χιλιάδες ακόμα βρίσκονται μπροστά στην απόλυση και την ανεργία μέσα από τη λεγόμενη «διαθεσιμότητα».

Σήμερα που μέτρα σαν κι αυτά αποφασίζονται και επιβάλλονται με την παραβίαση και αυτής ακόμα της λειτουργίας του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, όχι με ψηφισμένους νόμους, αλλά με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, η τρικομματική χούντα και τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ καταγγέλλουν τις κινητοποιήσεις και τους αγώνες των εργαζόμενων στους ΟΤΑ, γιατί δήθεν αυτοί είναι που θέτουν σε ομηρία όλη τη κοινωνία. Η

πραγματικότητα όμως είναι ότι ολόκληρη η κοινωνία είναι όμηρος της δικής τους πολιτικής και ότι η επιβολή των μέτρων που έχουν σχεδιάσει για την Τ.Α. θα φέρει μαζί της τη συνολική κατεδάφιση και των τελευταίων υπολειμμάτων κοινωνικού κράτους που έχει απομείνει στην ελληνική κοινωνία.

Γι' αυτό και ο αγώνας των εργαζόμενων στους ΟΤΑ αντί για την απομόνωσή του από τους κάθε λογής εκπροσώπους της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και της ντόπιας πλουτοκρατίας θα έπρεπε να αποτελεί αιχμή και αφητηρία για τη συνολική αγωνιστική κινητοποίηση του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, για τη συνολική ανατροπή της πολιτικής των μνημονίων, του ΔΝΤ και της Ε.Ε.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Για την επιβολή αυτής της καταστροφικής πορείας για το λαό και τον τόπο έχει εξαπολυθεί εδώ και χρόνια μια τρομοκρατική παραπλανητική εκστρατεία για την υποταγή της εργατικής τάξης και του λαού με διλήμματα όπως « ευρώ ή χάος», «μνημόνια ή οικονομική καταστροφή», «παραμονή με κάθε θυσία στην Ε.Ε. ή θάνατος».

Όλη αυτή η μεθοδευμένη πλύση εγκεφάλου προσπαθεί να μας πείσει ότι δεν υπάρχει ελπίδα έξω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης με τις Ειδικές Οικονομικές Ζώνες που μας ετοιμάζει η Ε.Ε., έξω από τα νέα Νταχάου που προβλέπουν για τους λαούς της Ευρώπης, και ότι δεν υπάρχει ζωή πέρα από το εκτελεστικό απόσπασμα των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων μας που μας έχουν στήσει. Ενώ η αλήθεια είναι, για κάθε λογικό άνθρωπο, για κάθε συνειδητό εργαζόμενο, ότι η ζωή αρχίζει μονάχα έξω από όλα αυτά.

Μια ζωή, που όπως ποτέ δεν ήταν, δεν θα 'ναι ούτε και σήμερα στρωμένη με ροδοπέταλα, θα ορίζεται όμως όλο και περισσότερο από την αξιοποίηση των αγώνων μας και του δικού μας μόχθου για την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών και όχι για τα πλούτη και την κυριαρχία του μεγάλου ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Αποτελεί τεράστιο ψέμα ότι στις σημερινές συνθήκες της χρεοκοπίας όπου βρίσκεται η χώρα μας δεν θα 'χουμε να πληρώσουμε μισθούς και συντάξεις. Αντίθετα, η αλήθεια είναι ότι με την παύση πληρωμής και τη διαγραφή του τοκογλυφικού χρέους, όπου πηγαίνουν όχι μόνο τα δάνεια, αλλά και ένα μεγάλο μέρος των εσωτερικά παραγόμενων πόρων, θα 'χουμε ήδη από τώρα τη δυνατότητα όχι μόνο για την πληρωμή των σημερινών, αλλά και για τη βελτίωση μισθών και συντάξεων, μέσα από την ανακατανομή του παραγόμενου πλούτου.

Μόνο η έξοδος από το ευρώ και η εισαγωγή ενός εθνικού νομίσματος μπορεί να μας δώσει τη δυνατότητα, μαζί με την κρατικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και όλων των μεγάλων επιχειρήσεων, για το σχεδιασμό μιας οικονομικής πολιτικής που θα είναι σύμφωνη με τις ανάγκες και τις δυνατότητες του λαού και του τόπου. Είναι ψέμα ότι ένα εθνικό νόμισμα θα είναι αναγκαστικά έρμαιο της αυθαιρεσίας των αγορών, που θα το βουλιάζουν αυτόματα στον πληθωρισμό και την αναξιοπιστία. Αντίθετα η έξοδος από το ευρώ είναι που θα κλονίσει στις σημερινές συνθήκες της κρίσης το ίδιο το ευρωπαϊκό τεχνητό νόμισμα. Η ακτινοβολία μας χώρας και ενός λαού που αποφασίζει να στηριχτεί στις δικές του δυνάμεις, θα είναι τεράστια για όλους τους λαούς της νότιας Ευρώπης και την παγκόσμια εργατική τάξη, που υποφέρουν παρόμοια δεινά και που ήδη από σήμερα δηλώνουν «Είμαστε όλοι Έλληνες». Μπορεί να ενισχύσει αποφασιστικά όχι μονάχα την πολιτική επιρροή, αλλά και την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας και του νομίσματος που θα καλείται να την εκφράσει. Μέσα από την συνεταιριστική απελευθέρωση της δημιουργικότητας της αγροτιάς και την παραγωγή ποιοτικών και περιζήτητων αγροτικών προϊόντων· μέσα από την ανόρθωση της βιομηχανίας με το άνοιγμα εκατοντάδων κλειστών εργοστασίων για την αξιοποίηση του τεράστιου ορυκτού πλούτου της χώρας και τη μεταποίηση της πρωτογενούς παραγωγής στα πλαίσια μιας σχεδιασμένης και ελεγχόμενης από τους ίδιους τους εργαζόμενους βιομηχανικής παραγωγής.

Είναι ψέμα ότι δεν θα έχουμε πετρέλαιο ή φάρμακα που εισάγουμε από το εξωτερικό. Αντίθετα, σ' έναν πολυπολικό κόσμο σαν τον σημερινό, με μίαν Ελλάδα στηριγμένη στον εργαζόμενο λαό της, σε μια κρίσιμη περιοχή σαν τη δική μας, θα έχουμε δυνατότητα για κάθε είδους εισαγωγές από διάφορες χώρες απέναντι στις οποίες μας έχουν επιβάλει εμπάργκο οι ηγεμονικές δυνάμεις του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου.

Μπροστά στην πλήρη απαξίωση των κυρίαρχων τάξεων, που ξεπουλούν ό,τι βρουν μπροστά τους για να μεταφέρουν αστρονομικά ποσά στο εξωτερικό· μπροστά στην πλήρη απονομιμοποίηση του σφαγείου ΕΕ–ΕΚΤ–ΔΝΤ και της δοσίλογης τρικομματικής κυβέρνησης ΝΔ–ΠΑΣΟΚ–ΔΗΜΑΡ, η εργατική τάξη και οι πλατιές λαϊκές μάζες, για την ίδια τους την επιβίωση, καλούνται όχι μόνο να αντιδράσουν και να καταγγείλουν αλλά να προετοιμαστούν για να πάρουν οι ίδιες τις τύχες τους στα χέρια τους. . Με την οριοθέτηση απέναντι σε απόψεις που αναζητούν δήθεν διεξόδους με τον κυβερνητισμό στα πλαίσια του συστήματος και του εξανθρωπισμού της ΕΕ· με την απόρριψη των σεχταριστικών εκείνων αντιλήψεων και πρακτικών που, πίσω από τον ψευτοεπαναστατικό βερμπαλισμό τους, κρύβουν την άρνηση των συγκεκριμένων βημάτων, της επαναστατικής ταξικής ενότητας και των συγκεκριμένων κάθε φορά ρήξεων και αγώνων που απαιτεί το άνοιγμα του δρόμου προς την κοινωνική και πολιτική απελευθέρωση.

Για τη σφυρηλάτηση της λαϊκής ενότητας και του λαϊκού ξεσηκωμού απέναντι στους εσωτερικούς και εξωτερικούς ταξικούς εχθρούς, σε αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση· με την υπεράσπιση, διεύρυνση και αναγέννηση των δημοκρατικών ελευθεριών, στην προοπτική μιας άλλης εξουσίας, μέσα από λαογέννητους θεσμούς που θα εναποθέτουν και θα εξασφαλίζουν πραγματικά τον έλεγχο της κοινωνίας από τους ίδιους τους εργαζόμενους· χέρι με χέρι με την εργατική τάξη και τους λαούς της Ευρώπης, τους λαούς της περιοχής, ενάντια στη σήψη και τα αδιέξοδα του συστήματος της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, στη βάση της ισότητας, της αυτοδιάθεσης, της διεθνιστικής αλληλεγγύης και της συγχώνευσης των εθνών.